

4/2008

Adventná

Alžbeta Ondusková

zo zbierky Som iba pútnička

*Už utíchol na poliach ruch,
hmla sa stielie dolinami,
pieseň vtáčiu viac nepočuť,
prišiel advent požehnaný.*

*Mĺkvo v poli, mĺkvo v srdci,
dohasína plameň viery,
Spasiteľ sa k ľudstvu blíži,
už stojí pred srdca dvermi.*

*Ach príd', Kriste, Svetlo sveta,
rozožeň tmu, ktorá desí,
nech pomynie už noc temná,
ľudstvu vzíde slnko spásy.*

*Príd' k nám, Kriste Spasiteľu,
s láskou sa nám dotkni duší,
nech nie sme otrokmi hriechu,
ale Tvoj verný ľud Boží.*

PRE SOBOTNÉ VEČERY

4.10.08

Pozorujme Krista

Žid 3,1-2

Úloha vzorov je pri výchove mladých ľudí nezameniteľná. Iste si spomeniete na naše detské časy, keď sme sa snažili byť ako Timur zo sovietskych rozprávok, ktoré nám predkladali s pripravenou ideológiou bezbožnosti. Timur (a jeho družina) boli typickí chlapi Sovietskeho zväzu, ktorí (na rozdiel od svojej západnej súčasníčky Pipi Dlhej Pančuchy, neposednej, huncútskej) sa snažili byť nadovšetko šikovní, úslužní, pomáhali, kde sa len dalo a budovali ten „lepší zajtrašok“. Učitelia túto fiktívnu postavu dávali deťom za vzor a im naozaj niekedy stačila vymyslená bytosť.

Dnes riadne vzory chýbajú. Deti nemajú dostatok takých krúžkov na školách, kde by mohli sledovať svojho vedúceho a brať si z neho vzor. Správnych mimoškolských aktivít, kde pestujú nielen svoje ego a svoje nadpriemerné schopnosti, aby sa vedeli odlišiť (a niekedy vyvýšiť) od ostatných, ale kde sú vedené aj ku vzťahom k druhým ľuďom.

Potom príde puberta a zlých vzorov – tých je veru dosť. Nasprejované vlakové súpravy, poopíjaní výrastkovia často aj pred školami, trinásfročné dievčatá s neodmysliteľnou cigaretou v ruke a čím vulgárnejšie tým lepšie sa vyjadrujúci ľudia sú toho dôkazom.

Spoločnosť tohto sveta jednoducho ide dolu vodou: „*Spôsoby tohto sveta hynú*“ (1K 7,31).

Kresťania majú svoj vzor. Môžu sa pozerieť na mnohých Božích mužov Biblie, ktorí verili svätému Bohu – Abraháma, Jáкова, Jozefa, Mojžiša, Gideona, Jefteho, Dávida, Šalamúna. Môžu ako svoj vzor napodobňovať apoštola Pavla, ktorý to sám poradil korintským veriacim (1K 11,1). Avšak našim najväčším vzorom, ktorý máme pozorovať a nasledovať, je (veľ-)Apoštol a (najvyšší) Veľkňaz, akého kedy mal svet – Boží Syn Ježiš Kristus. Preto bol v ľudskom tele, aby bol podobný nám, ľuďom (F 2,5-11) a aby sme ho ako človeka mohli nasledovať. Ukázal, že Boží zákon sa dá dodržať, On nevykonal žiadny hriech. Ak sa to teda dá, môžeme to aj my. Alebo nie?

Niektó povie: Ježiša nikdy riadne nenapodobním, lebo nie som dokonalý ako bol On. Naša nedokonalosť nás nijako neospravedľuje. Vodiča na ceste neospravedľuje to, že má staré auto a preto môže zastaviť aj na mieste, kde je to zakázané. Žiaka v škole neospravedľuje to, že jeho otec je lekár a preto nemusí vedieť učivo z prírodopisu. Ani nás neospravedľuje, že náš vzor je dokonalý a preto by sme snáď mohli hrešiť, odmieťať Božie pokyny, lebo to za nás urobí ten silnejší, Pán Ježiš.

Kristus je naším vzorom. Máme jeho napodobňovať. On je dobrý vzor.

Súčasným ľuďom dobré vzory chýbajú. Čo tak vo všetkom, kde sa to len dá (a vôbec je niečo, kde musíme hrešiť?), sa Ho snažiť ako Vzor napodobňovať?

Potom nás čaká malý bonus: Druhí ľudia budú v mnohom napodobňovať nás (a cez nás, až kým sa neznovuzrodia, samotného Krista).

Luboslav Beňo

Modlitba: *Nebeský Otecko, odpusť nám, že málo nasledujeme Pána Ježiša. Pripomínaj sa nám stále a svojím Svätým Duchom naplň myseľ a srdcia, aby sme vedeli lepšie konať čo je dobré. Amen.*

Svedectvo: Ako som prostredníctvom Kristovho nasledovníka spoznal Spasiteľa.

Rozhovor: Čoho by sme sa mali zbaviť, aby sme stále lepšie nasledovali Pána Ježiša?

Rozhodnime sa: Urobiť aspoň jednu novú vec, ktorú by spravil Ježiš na našom mieste. Povzbudzovať sa v tom navzájom, radiť si a pomáhať.

11.10.08

Ježiš je viac ako najlepší ľudia

Žid 3,3-6

Olympijské preteky sa bežia kvôli zlatu. Iste, aj druhé a tretie miesto sú vynikajúce, ale zlatý olympionik je predsa len zlatý olympionik. Jeho meno sa bude aspoň do najbližšej športovej udalosti často skloňovať, mnohí sú zapísaní takmer až do trvalej pamäte fanúšikov športu. My, kresťania, snáď poznáme takého zlatého olympionika Erika Liddella, ktorý získal v roku

1924 v Paríži zlatú medailu. Začiatkom augusta tohto roku si ho Škóti zvolili za svojho najlepšieho atléta všetkých doterajších čias. Samozrejme, ľudská sláva, poľná tráva, my by sme ho ani nepoznali, nebyť nášho Evanjelizačného strediska, ktoré o ňom nedávno vydalo vzácnu knihu. Liddell zvíťazil preteky napriek tomu, že odmietol beh v nedeľu a po olympiáde sa odovzdal misionárskej činnosti v Číne. Pre jeho kresťanskú službu ho na Slovensku poznáme.

Márne sa niekto snaží byť najlepší spomedzi najlepších, vždy má iba obmedzené schopnosti. Len to môžeš dosiahnuť, čo ti dovolí tvoj Pán a Boh. Všetky „naj“ patria jednoducho Jemu. My sa len snažíme dosahovať méty niekde pred Ním. Chceme vydolovať zo seba čo najlepší výkon. Vyhrať, zvíťaziť. Naše medaily potom zdobia našu hruď a sú našou pýchou.

Naše úspechy sú aj úspechmi nášho Pána, ktorý od nás tie naše úspechy aj očakáva. On chce, aby sme svoje hrivny používali a zveľaďovali ich. Tak máme konať Jeho svätú vôľu.

Ježiš Kristus je náš Boh, k Nemu sa modlíme, u Neho nachádzame pochoopenie a milosť, On je Pánom nášho života. Všetko, čo dosahujeme, ak sa tým chválime, patrí Jemu. Veď my sme Jeho a v nás niet ničoho, čo by nemalo pôvod v Ňom. Tak naše olympijské a iné zlatá patria napokon zase len a len Jemu. Naše víťazstvá zvelebujú Jeho sväté meno, naše úspechy ukazujú hore: To vďaka Nemu mám to, čo mám; dosiahol som to, čo som dosiahol. Vtedy

má zlato na našom krku za akékoľvek víťazstvo v našom živote (nielen teda olympijské) skutočnú cenu. Inak je iba bezcenným blyštiacim sa kovom, ktorý nemá hodnotu a patrí iba niekam do zatvorenej škatule, aby ho zlodej neukradol a aby niekam nezapadlo.

Kristus je nad naším domom, nad naším životom, ak máme k Nemu pevnú dôveru a svoju chválu nádeje zachováваме až do konca. Žid 3,6

Luboslav Beňo

Modlitba: *Nebeský Otecko, odpusť nám, že si často privlastňujeme úspechy, hoci by sme mali byť viac vďační Tebe, než hrdí na seba. Uč nás pokore skrze veľkosť Svojho stvorenia. Amen.*

Rozhovor: Ako prežívame úspech? Premáha nás pýcha? Skúsme byť úprimní ku sebe a pomáhať si. Nevyvyšujme sa ani nad tými, čo podliehajú hrdosti.

18.10.08

Nezatvrdzujte si srdcia v roztrpčení

Židom 3,7-11

Žijete v roztrpčení? Zatvrdzujete si srdce? Prečo to robíte? Vlastne robíme. Prečo niekedy nedovoľíme Duchu Svätému, aby opracovával naše vnútro skrze svedomie?

Povieme si: „Áno, bolo by dobré, keby som...“ Ale: „dnes sa to nenosí... Strápnim sa... Nebudem mať úspech...“

V druhej kapitole listu Rímskym sa píše, že dokonca aj pohanom dal Boh svedomie. Tým skôr kresťania by ma-

li žiť dobre. Mali by tak pokoj s vlastným vnútrom a s Bohom. Lenže my nedáme na svedomie ale radšej podľahneme väčšine. Samozrejme – ako kedy a ako ktorí. Vážim si každého, čo vo svojom okolí žije ako príklad Kristovho nasledovníka, aj keď kvôli tomu zažíva pohrdanie, či nezažíva úspech a veľký zisk.

Chcel som len ukázať, že napriek dobrému svedomiu každého jednotlivca, celok dokáže zadusiť mnoho dobrého. Niekedy je v Biblii slovo „svet“ použité negatívne. Vtedy Pán Ježiš poukazuje práve na zlé spoločenské ovzdušie, ktoré ľudí núti konať proti Duchu.

Spomeňme si na hitlerovské Nemecko. Koľko dobrých a poctivých ľudí v ňom chcelo len správne žiť. Myslí, že skoro všetci. Napriek tomu celok išiel tam, kde jednotlivci v duchu určite nechceli...

Kto sa vzoprel, ten nasadil pozemský život, ako Bonhoeffer. Kto sa vzoprel svojmu svedomiu, zatvrdol na duši, stratil kontakt s Bohom a horkosť so sebaľútosťou ho nútila biť slabších.

Áno – tu je problém – zlí ľudia roky zatláčajú svedomie. Potom sú ubolení zvnútra a hľadajú hluk, aby necítili bolesť. Hluk rozpustiteľj zábavy, alebo hluk zápasu. Blúdia v srdci od jedného ku druhému. Kto nepozná (pretože nechce poznať) Božie cesty, nevojde do odpočinku. Teraz, a ani vo večnosti.

Preto radšej nepokúšajme Boha svojou tvrdosťou, či zatrpknutosťou. Ak nám dal z milosti živého ducha, nechajme ho žiť a žime podľa neho,

nech sa v nás nezadusí a neskončíme ako pukušitelia na púšti.

Modlitba: *Nebeský Otecko, ďakujem, že chceš, aby sme žili dobre, citlivo a s otvoreným srdcom. Ďakujem, že skrze nás chceš presadzovať Svoju lásku. Odpusť, že niekedy radšej podľahneme ohováračom a tvorcom zlého ovzdušia a nežijeme podľa svedomia. Pomáhaj nám stáť pevne na Tvojom slove. Amen.*

Svedectvo: Ako sa mi uľaví, keď konám podľa svedomia založeného na Biblii.

Rozhovor: Môžeme si navzájom pomáhať, aby sme vydržali tlak zvonku?

Rozhodnime sa: že sa budeme podporovať v robení dobrých vecí podľa svedomia a že sa budeme snažiť zbavovať horkosti.

Doporučené: Kniha „V Jeho šľapajach“ (EVS).

Peter Dubec

25.10.08

Strážme si srdce!

Židom 3,12

Náš nebeský Otec každého z nás s veľkou láskou stvoril a denne sa o nás stará. Kým prichádzame ku Nemu s dôverou a v úprimnom pokání, tak nás On môže naplňať všetkým dobrým, čo pre bežný život najviac potrebujeme. Rád nás naplní Svojou láskou, radosťou, pokojom a nádejou – tým, čo náš život robí zmysluplným a hodnotným. Tak rád nám odpúšťa, aby nás naše hriechy nedelili od Neho – aby sme jasnejšie videli Jeho lásku a prijímali Jeho dary. Ako konáriky

prijímajú z kmeňa živiny potrebné na prinášanie ovocia, tak aj my potom prirodzene budeme prijímať (aj rozdávať) Jeho lásku, pokoj a iné ovocie Ducha. To a ešte mnoho ďalších vecí máme z toho, keď sa približujeme ku živému Bohu.

Ale náš nebeský Otec nám vo Svojej láske dáva aj slobodu. A Jeho nepriateľ – Satan – nás neraz presvedčí, že je lepšie neposlúchať Boha – že jednoducho musíme podľahnúť jeho pokúšaniam. **Satan nám ponúka veľa, dáva málo a berie všetko** – je veľmi prefikáný a vie, ako na nás. Jeho lákanie je pre nás niekedy skoro neodolateľné, tak nás vie naplniť túžbou po tých jeho zdanlivo úžasných ponukách. A potom už je len krôčik ku hriechu. A keď urobíme to zlé, čo nechceme, tak nás ten zlý hneď začne presviedčať, že ku Bohu teraz už nemôžeme ísť. Že sa máme pred Ním skryť, od Neho ujsť a ani sa Mu neukazovať na oči. Je to smiešne, veď Boh všetko vidí, ale žiaľ, potom sa pred Ním skrývame. A keď sa k Nemu v pokore dost skoro nevrátíme, tak si začneme zvykať na život bez Neho. Naše srdce Mu prestáva dôverovať, začínajú ho naplňať semienka skutkov tela. Lásku k Bohu a k blíznym začne nahrádzať sebecko, namiesto obetavej služby núdznym začneme byť bezohľadnými aj k blízkym. Úprimnú pokoru začne nahrádzať pýcha a pokrytectvo. Naše srdce začne byť horšie a horšie.

Ak to zbadám sám a vrátim sa v pokání k môjmu Pánovi, som znovu šťastný človek. Ak to nezbadám, ale

môj brat, či sestra to spozoruje, tak mi je najlepšou službou, keď ma na to s láskou upozorní. Aby som „sa zbadal“ a vrátil sa tam, kde mi je lepšie. Aby som si zas dobre vybral medzi tými dvomi možnosťami: či chcem žiť pre milujúceho Pána Ježiša (ktorý za mňa zomrel a ktorý má pre mňa všetko čo potrebujem) alebo pre hriechneho obmedzeného človeka (ktorý sa nechá oklamať tým zlým každú chvíľu).

Mikuláš Lipták

Modlitba: *Nebeský Otecko, chráň naše srdcia a dávaj nám dostatok vnútornej sily, aby sme prijali s radosťou napomenutie. Ďakujeme, že nás chceš mať pri sebe a stále si pripravený odpustiť, aby sme mohli žiť v peknom vzťahu. Amen.*

Rozhovor: Ktoré rozhodnutia v bežnom živote môžu zle ovplyvniť vieru?

Rozhodnime sa: Upozorňovať sa navzájom, v ktorej oblasti odpadávame od Boha. Hľadajme na to dobré spôsoby, ako tomu zabrániť. Napríklad hovoriť ľuďom dve pozitívne veci na jednu negatívnu.

1.11.08

Otvorené vzťahy v Cirkvi pomáhajú obstať

Židom 3,13

Každý človek si myslí, že to, čo on robí, je to najlepšie; no Pán Ježiš nám jasne ukazuje, že to nie je pravda. ON je jediná Pravda, daná nám v Jeho svätom Slove.

Dnes nám hovorí, aby sme prijímali napomenutia, lebo každé nám slúži

ku osohu. Dobré a správne je s láskou napomenúť a je dobre a správne aj napomenutie prijať. V každej chvíli svojho života chcem prijímať Božie napomenutie. Veľakrát ja, možno aj vy, tvrdohlavo ideme za svojím cieľom a nepýtame sa Pána, či je to to najlepšie pre náš život, možno rodinu. Čas však niekedy ukáže, že to nebolo správne. Veľakrát prídeme za to svoje rozhodnutie i do škody, nie len materiálnej, ale veľakrát aj duchovnej, a poviem Vám, tá bolí viac. Teda nie len niekedy, ale deň po deň prijímajme, čo Boh chce povedať nášmu srdcu. Nielen keď my chceme, keď sa to nám hodí, ale každý deň hovorí Pán.

Lepšie je počúvať karhanie múdreho, ako keď niekto počúva spev bláznov (Kazateľ 7,5). *Lebo lepší je deň v Božích sieňach, ako inde tisíc.* (Ž 84,11). Neprestajne si uvedomujme úžasnú lásku Pána Ježiša k nám, lebo On sa stále prihovára u Otca nebeského za nás. V každom čase v našom živote robíme veľké chyby, sme nedokonalí, padáme do hriechu a tak sa sami vzdďaľujeme od Pána. Ale ten vo Svojej nekonečnej láske sa zmilúva nad nami a odpúšťa nám naše poklesky. Tak nás cez toto Slovo napomína. Kým nám je daný čas milosti a dar života, prijímajme Jeho slovo. Budujme vzťah s naším Pánom Ježišom.

Veľakrát sa stáva v našom živote, že máme priateľov sestry a či bratov a máme si najst čas pre nich, či niekoho v nemoci, ale nenájdem si ho. Potom príde smrť, nešťastie – skôr ako sa nazdáme, a potom nás to mrzí dlhý

čas. Teraz kým sa hovorí dnes, konajme, k čomu nás volá náš Pán. Diabol číha pred dverami našich srdc, veci zlé a hriešne nám ponúka v peknej na oko zvodnej pozlátke, tak nemeškajme, nezatvrdzujme srdce, ale v pokore predstúpme pred všemohúceho Boha dnes!

Modlitba: *Nebeský, dobrotivý Otče náš láskavý. Predstupujeme aj v tejto chvíli pred Teba a prosíme, posilni našu vieru v Teba – živého Boha. Ty si sa nám v Ježišovi zjavil. V ňom máme spásu a záchranu. Tak daj prosíme, aby sme Teba neprestajne hľadali, po Tebe túžili a s Tebou žili tu na tejto zemi, prijímali napomenutia, poučenia, ktoré nám slúžia ku spásu. Tak aj dnes sa do Tvojich rúk vkladáme. Amen*

Miroslava Balková

Svedectvo: Ako moje nesprávne rozhodnutie spôsobilo škodu a Boh ma tak vychoval ku pevnejšej viere.

Rozhovor: O našich problémoch. Prečo niekedy nedokážeme riešiť veci s vierou, že Boh odplatí.

Rozhodnime sa: Zanevrieť na klebety, lebo strach z nich ničí úprimnosť. Nerozprávajme už o iných ľuďoch bez nich, pokiaľ to nie je dobré a užitočné.

8.11.08

Ide o podstatu

Židom 3,14

Ide o podstatu našej viery, náboženstva, zbožnosti.

Ak máme hovoriť o zachovaní podstaty, musíme si povedať, o čom je reč.

Čo je tou skutočnou, pravou, jedine správnou podstatou, ktorú si máme zachovať.

Prvá časť verša hovorí o našej „účasti na Kristovi“. O tom, že sme sa stali účastníkmi Kristovými. Čo to však znamená?

Bežné predstavy o kresťanstve sú veľmi nejasné, povrchné, zahmlené, zavádzajúce. Za zbožného sa považuje ten, kto „chodí do kostola“, kto vykonáva zbožné veci, hovorí zbožnou rečou, tvári sa nejakým spôsobom zbožne. Neraz to ľudia vyjadrovali aj oblečením. Tak napríklad čierna farba oblečenia bola „zbožná“.

Stačí aspoň trochu sa započúvať do reči nášho Pána a Spasiteľa a tieto „bežné“ predstavy sa rozplynú. Najprv sa ukáže že náboženstvo a viera v Ježiša Krista nie je a nebýva vždy to isté; často naopak, protikladné.

Mt 7,21nn: *Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane vojde do kráľovstva nebeského... Mnohí mi povedia v onen deň: Pane, Pane, či sme neprorokovali v Tvojom mene... A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal...*

Mt 25,35: *...Lebo hladný som bol a dali ste mi jesť. Bol som smädný a dali ste mi piť...*

Mt 6,16: *Keď sa postíte, nebudte zamračení, ako pokrytci...*

Mt 10,32: *...ktokoľvek vyzná ma pred ľuďmi, toho vyznám aj ja pred svojim Otcom...*

L 18,9: *A proti tým, ktorí sa spoliehali na seba, že sú spravodliví, a iných za nič nemali, povedal... Ján*

4,23: *...keď praví ctiteľia budú vzývať Otca v Duchu a v pravde...*

Pravú podstatu vyjadril napr. apoštol Pavel v 1 Kor 15,3-4: *...že Kristus umrel pre naše hriechy podľa Písem a bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený podľa Písem.* Alebo v 1 Tim 1,15: *...že Kristus prišiel na svet, aby spasil hriešnikov. Medzi nimi som ja prvý....* a v 1 Kor 13,1 nn: *A čo by som ľudskými jazykmi hovoril, aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som iba cvendziacim kovom a zvučiacim zvonom.* Ján v 1 liste 1,7: *...máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša, Jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu.* 4,15: *Kto vyznáva, že Ježiš je Syn Boží, v tom zostáva Boh...* 4,8: *Kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože Boh je láska.*

Stojí za to poznávať pravú podstatu z Písem, rozprávať o nej, vyjasňovať si ju a pridržiavať sa jej. Mnohí ani neskúmajú; iní skúmajú a ustavične sa hádajú; zase iní skúmajú a nedržia sa jej. My ju máme nakrátko zhrnúť v reformačnom odkaze: jedine Písmo, jedine milosťou, jedine vierou, jedine pre zásluhu Pána Ježiša Krista.

Skúmajme a zachovávajme. Máme výborného Učiteľa a Pomocníka, Ducha Svätého, ktorý nám je daný. Poddávajme sa Jeho vedeniu a nepomýlime sa.

Na zamyslenie: Čo považujem za pravú podstatu a prečo?

Rozhovor: O pravej podstate viery, ktorú vyznávame, ktorej sa pridržiavame. Čo ona znamená pre život osobný i život sveta?

Modlitba: *Bože, nebeský Otče. Ty vidíš, koľko povrchnosti a pokrytectva je v našej zbožnosti. Na mnohé veci sme zabudli, mnohé sa nám stali zvykom. Prestali sme skúmať Písma. Posilni nás a obnov. Daj múdrosti kazateľom slova, aby verne vyučovali Tvoj ľud. Amen.*

Jozef Grexa

15.11.08

Pozorne vnímajme Božie konanie

Židom 3,15-19

Nedávno som od predavača ovocia počul výrok, s akým sa stretávame dosť často. Bola reč o viere a nevere. On prehlásil, že on veru neverí v Pána Boha, lebo ešte pre neho nič neurobil. Pritom predával ovocie, ktoré sa mu urodilo len vďaka slnku a vzduchu a dažďu a na záhrade mohol pracovať len vďaka pevnému zdraviu. Podobné vyjadrenie som počul aj od jedného z tých, ktorí prežili haváriu slovenského autobusu v Chorvátsku. Povedal: Prečo Pán Boh nezachránil aj ostatných?

Žvykli sme si vnímať udalosti a dianie okolo seba ako samozrejmosť, náhodu, šťastie, osud a všelijako podobne. Zabudli sme na jedno: vidieť vo všetkom dani mocnú ruku Božiu. Vidieť a vnímať Boží smútok a hnev, ale najmä Božiu lásku, o ktorej presvedčivo hovorí apoštol v liste Rím 5,8: *Ale Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus umrel za nás, keď sme boli ešte hriešni.*

Akoby sme na kresťanskom Slovensku zabudli na povedomie Božej prítomnosti, Božej lásky, Božieho die-

la, ktoré vykonal skrze Ježiša Krista, svojho Syna a nášho Pána. Akoby sme zabudli aj na to, prečo a kvôli čomu prišiel Ježiš Kristus na túto zem. Ako-by sme zabudli, že On prišiel preto, **aby sme život mali a hojne mali.** Že On prišiel, aby nás vytrhol a oslobodil od všetkých hriechov, smrti večnej a moci diabolskej. Akoby sme zabudli, kam nás to náš Boh vedie, kam smeruje náš život a čo pre toto smerovanie urobil náš Boh. Zabudli sme, o čom je kresťanstvo a myslíme – ako Izrael – len na zachovanie pozemského života, na kritické situácie časnosti a ich riešenie, nedbajúc na hriech, večnú smrť a diabolskú moc, zabúdajúc na budúci svet, ktorý prichádza v Kristovi.

Z toho zabudnutia na slávne Božie dielo kľúči semeno nevery, zatvrdnutia a reptania voči Bohu, semeno odporu. Z toho zabudnutia vychádzajú reči neporozumenia a nedorozumenia, plné výčitiek voči Bohu, voči Ježišovi Kristovi. Z toho zabudnutia pramení odpadnutie, ateizmus, bezbožnosť.

Preto nás dnešný text upozorňuje aspoň na dve veci. Tou prvou je počúvanie. *Dnes, ako počujete Jeho hlas...*, Božie slovo znie mocne a hojne do našich uší zo všetkých strán. Sme upozornení, aby sme ho počuli, aby sme si ho všimli, aby sme sa mu snažili porozumieť.

Druhá vec vychádza z prvej: **nezaťvrdzujte si srdcia.** Mnohí odmietajú Boží hlas bez toho, aby sa zamysleli, aby sa snažili porozumieť, aby sa zamysleli na d životom, nad svojim správaním, nad smerovaním, nad tým, kam sa uberá svet a kam sa uberá

človek. Nevera sa mnohým zdá dnes už nevinnou a bezvýznamnou vecou. Ale je to oveľa horšie. Nevera zabraňuje pokračovať v ceste viery, zastavuje napredovanie, je hranicou, ktorá zakrýva výhľad na budúcnosť. Preto – usilujme o návrat k viere.

Na zamyslenie: Kedy a ako som vnímal Božie konanie v mojom živote? Ako som zareagoval?

Rozhovor: O Božích skutkoch v rodine, cirkvi, obci, národe. Ako ich vnímame a prijímame, či nehovoríme o náhode, šťastí, osude ap.?

Modlitba: *Bože náš, Otče nebeský, Stvoriteľu sveta, veľký a mocný. Odpusť nám, že my často hovoríme o osude, šťastí, náhode a zabúdame na Teba a Tvoje konanie v našom živote. Zabúdame najmä na to veľké dielo spásy, ktoré si vykonal skrze Pána nášho Ježiša Krista a ktoré podnes konáš skrze cirkev i mimo nej. Otvor naše oči, aby videli; naše uši, aby počuli; naše ústa, aby rozprávali. Amen.*

Jozef Grexa

22.11.08

Nezaostávajme

Židom 4,1

Jeden malý chlapec si získal úctu svojím krasokorčuľarským umením. „Ako si sa to naučil?“ pýtali sa ho kamaráti. „Jednoducho, vždy keď som spadol, postavil som sa.“ Chlapec vytrvalo išiel za svojím cieľom. Neodradili ho ani prekážky.

Aj my máme rásť. Túžbou Božieho srdca je, aby sme v dennom duchov-

nom zápase rozvíjali vlastnosti Ježiša Krista. A aká je skutočnosť? Mnoho kresťanov i v starobe zostáva v plienkach. Nechceli dospieť. Zvolili si pohodlnosť. Na tejto ceste sa však zaostáva.

Apoštol Pavol vyznal svoje poslanie: „*zabúdam na to, čo je za mnou, snažím sa za tým, čo je predo mnou, cieľ mám vždy pred očami a bežím za odmenou nebeského povolania Božieho v Kristu Ježiši*“ (Fil. 3,13-14).

Bez duchovného rastu – nasledovania Pána Ježiša (chcieť, snažiť sa, vytrvať), nemôžeme byť vôňou Kristovou. Ani „beh“ Pavla ľahký nebol: väzenia, paličovanie, strokotania na mori, prepady od lotrov na cestách, o hlade a smäde... (2.Kor.11,23-27). Nič Pavla neodradilo od cieľa, ktorý si vytýčil. A Božiemu služobníkovi Timoteovi Pavel prikazuje: „*Pred Bohom a pred Kristom Ježišom zaväzujem ťa* (cítite tú nesmiernu bázeň a zodpovednosť?!): *zvestuj slovo, karhaj, napomínaj, presviedčaj, buď trpezlivý, poučuj, znášaj protivenstvá, konaj službu, toto rob vždy a všade – vhod-nevhod*“ (2.Tim.4).

Ani my nezaostávajme. Aj my sme Boží a každý Boží má byť učeníkom. Aby sme mohli obstať tak ako Pavel, musíme byť presiaknutí Slovom Božím. Pavel považoval určite za samozrejmé, že každý Bohu milý sa sýti Bibliou a rozlúči sa s márnosťami sveta. Mnohí kresťania sa však rozvodového konania so svojou pohodlnosťou, ale i so svetom boja. A bohatstvo, sláva, kariéra... sú pre nich stále silným lákadlom. Ale potom je naozaj málo času na prácu v Božích službách.

Nezaostávajme v duchovnom raste a láske k blížnemu, aby sme neobišli ako tie hlúpe panny, ktoré síce lampáše mali, ale boli im k ničomu, pretože bez oleja Ducha svätého sa dvere kráľovstva Božieho pred nimi zavreli.

Danka Zubčáková

Modlitba: *Nebeský Otecko, odpusť, že občas zaostávame. Že zabúdame nasledovať, ako nás vedie Tvoj Svätý Duch. Prosíme, veď nás silnejšie, aj keď to bolí. Amen.*

Svedectvo: Ako ma Boh zobudil, keď môjho ducha premáhala letargia.

Rozhovor: Čo nám bráni nasledovať Krista?

Rozhodnime sa: Povzbudzovať navzájom, aby nikto nezaostal. Keď niekoho zasahuje horkosť z pádu, povzbudme ho. Nereptať, nesťažovať sa na nedostatok času, keď nás Slovo vyzýva duchovne napredovať.

29.11.08

Evanjelium osoží, len keď v nás rastie

Židom 4,2

Nikdy nezabudnem na prvé mesiace s mojím Pánom v novom šate Božieho dieťaťa. Tak ma rozmaznával, toľko lásky som prežila, moje srdce sa kúpalo v nej. Zamilovala som si môjho Pána. Zamilovala veľmi, až cez prah večnosti. Ale potom, akoby sa pomaly vzdialil, i okolnosti v mojom živote sa začali pritvrdzovať. Obdobie maznania skončilo. Nastúpila som do Božej školy.

Milí súrodenci v Pánovi, čo by sa stalo z našich detí, keby sme ich len rozmaznávali? Si hudobne nadaný? Denne budeš cvičiť! Nepopustíme v nárokoch, hoci dieťa dranká o úľavu. Vieme totiž, že raz nám bude vďačné. A tak prečo my klesáme, keď Pán z nás chce mať deti, ktoré sa sýtia denne Božou potravou, ktoré úspešne odolávajú diablovým pokušeniam?

Rastieme pri Slove, rastieme cez skúšky. Kedykoľvek sa rozhodneme pre dobro namiesto hriechu, rastieme. Každá chvíľa s evanjeliom, keď čítame, to ukladáme do srdca Božie perličky a vnášame následne do života. Každulinká táto chvíľa je Bohom požehnaná a ovocie Ducha v nás rastie, dozrieva. Mať ovocie Ducha znamená podobať sa nášmu Pánovi. „*Ovocie Ducha je: láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť*“ (Gal. 5,22). Deväťoraké ovocie. Myslíme, že ho budeme mať zo dňa na deň? Bez pričinenia? Ó, nie. Máme múdreho Pána. On vie presne, čo potrebujeme. Ovocie vždy rastie a dozrieva pomaly. Pri každodenných stíšeníach, hľadaní pokladov Božích perál v Písme, v ťažkých životných situáciách.

Ježiš povedal: „*Ak vy zostanete v mojom slove, ste naozaj moji učenci. Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí*“ (Ján 8,31-32).

A ešte niečo: Bibliu nemáme na to, aby z nás urobila múdrych ľudí, ale aby zmenila naše životy. Preto ochotne a s bážňou dolujme v Božích hlbínach, na slávu Božiu, na záchranu

našich rodín, na kvety Ježišovej lásky v našich zboroch.

Dana Zubčáková

Modlitba: *Nebeský Otecko, ďakujeme, že chceš, aby sme ostávali v Tvojom slove a nechali sa ním viesť. Odpusť, že zatiaľ sme ako deti, ktoré nechápu, prečo písať úlohy. Ďakujeme, že môžeme dôverovať Tvojej múdrosti, ktorá nás okresáva a vyučuje, aby sme rástli na Tvoju radosť.*

Svedectvo: Ako som časom zistil(a), že tvrdosť života mi bola na osoh.

Rozhodnime sa: Pozornejšie čítať Božie slovo. Pri každodennom čítaní sa nechajme opracovávať – hľadajme svoje chyby, ktoré Boh chce premeniť.

6.12.08

Nový odpočinok – nové dnes

Židom 4,3-11

Je náboženstvo pre človeka bremenom, alebo odpočinkom? Je viera v Boha ťarchou, otroctvom, alebo oslobodením, úľavou? Ak chceme hľadať a nájsť odpoveď na tieto aktuálne otázky nielen dnešnej doby, musíme aspoň trochu nahliadnúť do dejín náboženstiev. Musíme si všimnúť a uvedomiť, ako náboženstvo a náboženstvá vznikali, akým prechádzali vývojom, ako na náboženské predstavy ľudí vplýval rozvoj ľudského myslenia a vzdelania, rozvoj vedy a techniky. A musíme si všimnúť a uvedomiť aj to, akým vývojom prešli náboženské predstavy ľudí v biblických dejinách, v samotnej Biblii.

Niečo z toho nám naznačuje text, ktorý si čítame. Hovorí práve o urči-

tom vývoji náboženského myslenia a skúsenosti, o vývoji náboženských predstáv najmä v 7. verši: určuje znovu istý deň, (nové) dnes – Vývoj náboženského myslenia náboženských predstáv je daný práve tým, že Boh dáva človeku vždy nový začiatok, novú možnosť, nové „dnes“. Prvým „dnes“ je stvorenie. Ale už tam je naznačené to, čo sa potom nespočetne krát opakovalo v dejinách náboženstiev – človek zneužíva danú slobodu, zneužíva prístup k Bohu, zneužíva náboženstvo, deformuje náboženské cítenie a myslenie až do nemožnosti. Nastávajú problémy, ktoré rozvracajú stvorenie, deformujú to, čo Boh zamýšľal a zamýšľa so svojim stvorením. Biblia ich menuje hneď na začiatku: prvá vražda, ľudská pýcha a zneužitie náboženstva stavbou Babylonskej veže, svojvôľa a mravná neviazanosť pred potopou....

Jedným z nových „dnes“ je povolanie Abraháma, ďalšími sú Izák, Jákob. Potom Mojžiš a „vyslobodenie“ z Egyptského otroctva (čo je obraz otroctva hriechu).

Židia mali pre odpočinok, pokoj – tento stav – výstižné označenie: „šalom“. Znamenalo to nielen pokoj, ale aj znášanlivosť, lásku, hojnosť všetkého, život bez nepriateľstva, v láske, skutočná sloboda, rovnosť, bratstvo.

Pisateľ v texte nakrátko vysvetľuje, že človek má ten skutočný odpočinok, pokoj jedine v Bohu, v spojení s Ním, v správnom vzťahu k Nemu. Totiž že On je Stvoriteľ a človek stvorenie, že človek prijíma Boha ako Boha, ako Pá-

na svojho života. Práve toto základné porozumenie bolo v dejinách náboženstiev často deformované, z náboženstva sa stávalo namiesto odpočinku a pokoja bremeno a ťarcha.

Preto Pán Boh prichádza s „novým dnes“ v Ježišovi Kristovi. S novou možnosťou pre človeka a svoje stvorenie. Dejiny kresťanstva svedčia, že aj toto nové „dnes bolo často nepochopené, poznačené „starým“ prístupom a chápaním náboženstva, jeho zneužívaním na mocenské a politické ciele. Preto výzva pisateľa listu je veľmi aktuálna aj pre našu dobu. To nové „dnes“ v Ježišovi Kristovi je novým, alebo lepšie povedané „pôvodným“ chápaním vzťahu človeka k Bohu. V Ježišovi Kristovi je vzťah k Bohu skutočným odpočinkom, pokojom, bezpečným miestom a budúcnosťou pre svet a človeka. Pritom majme na pamäti, že náboženstvo a viera v Ježiša Krista nemusí byť vždy to isté a často ani nebýva to isté.

Preto aj dnes: snažme sa vojsť práve do tohto odpočinku, ktorý máme v Kristu a skrze Krista. Každý iný spôsob náboženstva je otroctvom a ťarchou.

Zamyslenie: O mojom náboženstve a viere.

Rozhovor: Ako je uskutočňované nové „dnes“ v našom cirkevnom zbere a čo my?

Modlitba: *Bože dobrý, ďakujeme za Tvoju milosť, ktorá stále trvá a dáva nové začiatky a podnety našej viere. Buď s nami i našimi deťmi i dnes. Amen.*

Josef Grexa

13.12.08

Slovo Božie skúma a preniká

Židom 4,12-13

Skrývame sa? Adam sa skrýval v kríkoch a nepomohlo mu to. Aj my si myslíme, že čosi dokážeme skryť. Poznám ľudí, čo tvrdia, ako majú všetkých radi, hlavne keď sa pozerá farár, či iná morálna autorita. Potom – keď sú medzi svojimi, alebo „v komôrke“ ohovárajú a točia sa v trpkých myšlienkach voči tým, ktorých na verejnosti označujú za svoje lásky. Vlastne aj ja s tým bojujem a keby nie Ježiša, určite prehrám.

Zdá sa, že to nie je až taký veľký problém. Kým odsudzujeme len v hlave, nikto to nepočuje, nikoho nezarmútíme... Naozaj? O zarmucovaní Ducha Svätého ste ešte nepočuli? A – ani pred ľuďmi sa takéto zmýšľanie neutají. Prezradí ho tvár. Aj Kain mal zlý výraz, keď v skrytosti nenávidel a potom zabil brata.

Bojíte sa pri pomyslení, že Boh všetko vie? Ak áno, ešte ste nepochopili, že v tejto dobe vystupuje ako lekár. Pozerá na chorobu duše, aby nás liečil a zachraňoval pred zlom, ktoré by sme vykonali na druhých, či sebe.

Preto sa tešme, že pred Ním je všetko odhalené. Na nás je, či sa so svojimi hriechmi stotožníme, či im veríme, či ich budeme ospravedlňovať a tak sa stotožníme aj s trestom a stratíme ospravedlnenie.

Na nás je, či sa stotožníme s Kristom, ktorý hriechy odstraňuje a zavr-

huje. Vtedy my nebudeme zavrnutí s našou zlobou, ale prideme do neba očistení. Lebo sme verili viac Spasiteľovi, ako zlu.

Modlitba: *Nebeský Otecko, ďakujeme, že sa o nás staráš a vidíš všetky naše hriechy. Ďakujeme, že sa pozeráš s otcovskou láskou a chceš, aby sme boli oslobodení od zla v sebe. Daj nám lásku ku ľuďom a nenávisť ku vlastnému hriechu, aby cirkev bola plná života. Amen.*

Svedectvo: Ako mi dal Boh na srdce niečo, čo som tajil(a) aj pred sebou.

Rozhodnime sa: Pýtať sa navzájom (medzi štyrmi očami), ako nás vníma ten druhý. Prijatť to ako námet na pokánie a zlepšenie života. Predtým je samozrejme dobré modliť sa, aby sme to prijali bez protiútoky a aby sme nekritizovali priveľa naraz a povedali aj niečo dobré.

Peter Dubec

20.12.08

Verím

Židom 4,14

Pisateľ listu vysvetľuje význam Pána Ježiša Krista Židom, pre ktorých najvyššou hodnotou bol Veľkňaz. Chce im povedať, že Ježiš je viac, alebo že Ježiš je niečo úplne nové, iné; že znamená nový spôsob prístupu k Bohu, nové náboženstvo. Dnes by sme možno povedali s teológom Bonhoefferom „nenáboženské náboženstvo“, bez ľudského sprostredkovania prístupu k Bohu, čo znamená nový pohľad na kňazstvo, cirkev. Zaznieva mi tu slovo z 1 Pt 2,5 o všeobecnom kňazstve, ktoré silno

zdôraznila reformácia. Alebo pohľad na cirkev podľa Ef 4,15-16, ako telo Kristovo, ktorého jedinou Hlavou je Kristus.

To všetko máme nakrátko zhrnuté v „apostolskom vyznaní viery“, ktoré je známe ako „viera všeobecná kresťanská“. V Malom katechizme máme jej Lutherovo vysvetlenie, ktoré nám pomáha pochopiť mnohé veci. Dnes si chceme podrobnejšie všimnúť „druhý článok“ tohto vyznania. Čo znamená pre nás?

Luther píše v Malom katechizme: „Verím, že Ježiš Kristus, pravý Boh od Boha splodený a pravý človek, z Márie Panny narodený, je mojím Pánom. Ktorý mňa, zlorečeného a zatrateného človeka vykúpil, privlastnil si a vyslobodil od všetkých hriechov, od smrti večnej a moci diabolskej:...” Dnešný text podčiarkuje slová „pravý človek“, ale aj pravý Boh, ktorý „vstúpil na nebesá, sedí na pravici Boha Otca všemohúceho“. To znamená, že v Ježišovi Kristovi je obnovená pôvodná hodnota a význam človeka, človečenstva, ľudskej podstaty a tým aj sveta. Preto pre nás má taký veľký význam reformačné vyznanie: „jedine Ježiš Kristus“ a nikto iný. Jedine v ňom je obnova, návrat k Bohu a pôvodnému určeniu života, jedine v ňom a nikom inom, máme prístup k Bohu. To dáva nový zmysel aj nášmu náboženstvu a pojmu Cirkvi. Berie človeku z rúk „náboženskú“ moc nad iným človekom, odstraňuje každý náboženský útlak a nátlak a dáva nesmiernu slobodu v Kristovi. Slobodu zodpovednú, ktorej hranice sú určované jedine láskou.

Verím. Čo znamená, keď vyslovím toto slovo?! Čo znamenajú slová dnešného textu o tom, že sa máme držať „vyznania“? Všeobecná viera kresťanská a jej Lutherovo vysvetlenie nám dávajú mnohé dobré a múdre odpovede. Len sa držme toho, čo máme; len rozumejme tomu, čo máme.

Na zamyslenie: čo presne verím; čo viera pre mňa znamená; ako ju odovzdávam deťom?

Rozhovor: O viere všeobecnej kresťanskej, Lutherových vysvetleniach k nej, ako sa pridržá tejto viery náš cirkevný zbor, naša domácnosť.

Modlitba: *Bože náš, voláš nás k viere a my pochybujeme. Voláš nás k vyznávaniu a my nevieme, čo povedať, alebo hovoriť nejasne. Obnov nás, obnov našu vieru a daj nám jazyk, ktorý by verne vyznával – verím. Amen.*

Jozef Grexa

27.12.08

Ježiš nás chápe, poďme k Nemu!

Židom 4,15-16

Boh je našim spoluhráčom na ceste do Večnosti! To ja naozaj radostná správa, čo v preklade znamená Evanjelium. Nestretieme Ho až na konci. Nemusíme sa triasť, že pred bránou čaká nemilosrdný sudca, ktorý si zapisoval každú našu chybičku. Na druhej strane však vieme že: „**nemilosrdný bude súd nad tým, kto neprekazoval milosrdenstvo**“ (Jk 2,13).

Možno vás zamrazí: „A čo keď nemám dostatok milosrdenstva? To ma

čaká zatratenie?“ Alebo: „Spasení sme teda zo skutkov, či z milosti skrze vieru?“

Áno, z milosti. Z tej milosti, ktorá nás naplňa a prirodzene skrze nás koná skutky milosrdenstva. Z tej viery, ktorá dôveruje Kristovi a vydáva Mu srdce. A vo viere vydané srdce sa nemusí báť, že by nemalo dostatok lásky.

Pán Ježiš je naozaj našim spoluhráčom, presnejšie kapitánom družstva. Stretávame sa s Ním na každom kroku a ponúka nám oporu a pomoc. V každej situácii si môžeme povedať:

„Možno veľa stratím, keď budem konať čestne, ale On stratil viac! Možno zažijem bolesť, ale On ju tiež zažil. Možno budem ťažko pokúšaný, ale On bol tiež.“

A napriek tomu obstál. Celkom sám. A ja mám vždy pri sebe Jeho. To ma naplňa nádejou.

Modlitba: „*Nebeský Otecko, ďakujem, že si poslal svojho Syna, aby za mňa zomrel a aby ma teraz previedol cez pokúšenia života. Prosím, daj, aby aj moji blížni spoznali blízkosť Spasiteľa a Jeho lásku a použi si ma pri tom. Amen.*

Svedectvo: Ako mi dodáva silu, keď viem, že Ježiš je veľmi blízky a ľudský.

Rozhovor: Vieme byť aj my blízki a ľudskí? Posilňujeme ľudí vo svojom okolí, alebo im uberáme chuť do života?

Rozhodnime sa: Pýtať sa jeden druhého, v ktorej oblasti potrebuje podporu. Pomôcť mu a modliť sa, aby mu ju aj Pán Ježiš dal.

Peter Dubec

CESTA DO JABLKOVÉHO KRÁĽOVSTVA

„Dávajte a bude vám dané, dobrú mieru natlačenú, utrasenú a presypanú a takú dajú do vášho lona, lebo tou istou mierou, ktorou meriate, bude vám tiež odmerané“ (Lukáš 6,38).

Tento rok som už od jeho samotného začiatku prosila Pána Ježiša, aby bola dobrá úroda. Myslím si, že veľa ľudí sa modlilo a modlí za dobrú úrodu. Za dobrú úrodu vo svojej záhradke, na svojich poliach, niektorí možno aj za dobrú úrodu na Slovensku. No prepáčte mi tú opovázlivosť, keď napíšem to, že ja som v tomto predsa len trošičku výnimočná.

Som totiž dlhoročná obyvateľka klasického paneláku a nevlastným žiadnu, ani len tú najmenšiu záhradku. A navyše som sa za celkovú úrodu ako takú nasadene a pravidelne ešte nemodlievala. Možno občasne, keď v minulosti hrozila zlá úroda niečoho, čo by nám chýbalo na našom stole. Alebo – keď na tom stole z dôvodu neúrody niečo už chýbalo, tak na druhý rok som sa modlila, aby sa to zase urodilo. No modliť sa za celkovú úrodu všetkých plodín, to bol môj prvý pokus, môj prvý rok intenzívnych a pravidelných modlitieb za celkovú dobrú úrodu. Začala som sledovať a prežívať všetky prípadné ochladenia, všetky prípadné krupobitia, búrky a veterné smršte a dopredu som volala k Pánovi

Ježišovi, aby nenastali. Ak náhodou nepršalo a zem sa mi zdala nevhodná na to, aby priniesla dobrú úrodu, prihovárala som sa k Pánovi Ježišovi aj za dážď. Ak pršalo pridlho, prosila som Ho o slniečko a tak ďalej. A veľmi som sa tešila, že tu v našom kraji, veru nebolo po celý „úrodový“ rok jedinej hroznej poveternostnej udalosti, čo sa za posledné roky už dávno nestalo. V susednom kraji som videla zľahnuté polia obilia a hneď som súcitila s tými, ktorí ich sadili.

Pán Ježiš mi dal aj závdavok odmeny: Raz som cestou uvidela v jednej záhrade husto obsypaný strom dozretými oranžovými marhuľami. Taký, aký som naposledy videla v detstve, u môjho starého ocka, v záhrade na dolniakoch. Trošku som dúfala, že keď pôjdem na trh, dostanem to ovocie, napríklad marhule tento rok akosi ľahšie. No aj keď ich bol dostatok, ich cena sa oproti neúrodným rokom neznížila, ani len o trošku. Jednému obchodníkovi som to aj povedala: „Aký ste mali rok? Urodilo sa vám viac ako minulý?“ Prikývol, že veru sa mu urodilo viac, že tie minulé roky za veľa nestáli. „Tak prečo ich predávate tak draho ako po tie minulé roky?“ Obchodník mlčal. No ľudia naokolo súhlasili. Podobnú skúsenosť som mala s iným ovocím a zeleninou.... urodilo sa viac, no predávalo sa za drahšie. Bolo a je mi jasné, že pokiaľ ľudia nezačnú vidieť, kto im dáva ich úrodu, pokiaľ nebudú v bázni pred Pánom Ježišom, aj keby sa im urodilo viac ako najviac, aj tak by nepochopili a nejednali v zmysle „dávajte a bude vám dané....“.

Raz sme sa len tak v nejakej spoločnosti rozprávali a jeden brat povedal, že sú posledné časy a preto treba očakávať len zhoršenie všetkého možného, čo tu na zemi je. Bude čoraz viac hriechu a prírodných katastrof. Hriech bujnie ako zhubná rakovina a tak musíme všetko prijať tak, ako to príde, lebo je to vôľa Božia. Nepopieram, že tento brat má pravdu. Bujnenie zla je predpovedané. Ale platí aj to, aby sme sa ustavične modlili, aby sme milovali a šíрили evanjelium.... A tak napriek všetkému bujneniu hriechu som sa modlila a modlím tento rok za úrodu a všimam si, že Pán Ježiš ma počúva a aj vypočúva a to dokonca nad moje očakávanie. A pritom ma nikto nemôže obviniť zo zištnosti mojich modlitieb, pretože nevlastním žiadnu záhradu, ani pole, ani nič podobného.

Prišla jeseň. Jedným z posledných dozrievajúcich plodov ovocia sú jablká. Jablká skoré či neskoré visia na stromoch v neobvyklých množstvách. S potešením hľadím do záhrad, okolo ktorých prechádzam napríklad cestou do práce. Niektoré stromy majú podporeté konáre, nezvládajú uniesť všetko to požehnanie. Dar od Pána Ježiša. Teším sa im skoro tak, akoby mi všetky tie jablká patrili. Teším sa z toho, ako mi Pán Ježiš požehnal radosťou tým, že ma počul a vypočul.

Nedávno sme šli s mojím milovaným manželom na jednu prechádzku za jednu blízku dedinu. Za dedinou boli na kopci nejaké bývalé polia. Už cestou k nim sme si všimli, že popri celej ceste sú samé jablone, husto obsypané žltými, červenými či zelenými jablkami tak, ako sme to ešte nevideli. Jablká

boli nádherné a chutné. A hore na kopci sme prišli do hotového jablkového kráľovstva. Množstvo stromov mladých i starých mali na svojich haluziach neskutočne veľa ovocia. Pri pohľade na zopár skutočne starých stromov a na ich tohoročné mnohé plody som si spomenula na Žalm 92, že tí, ktorí sú zasadení v dome Hospodinovom, budú kvitnúť a ešte aj v šedinách ponosú ovocie a budú svieži a zelení...

Nuž musím vám povedať, že veru pestované jablone v záhradách mali omnoho menej jabĺk ako tieto... ponechané už dobrých pár rokov či desaťročí jedine na Pána Ježiša.

V tomto „jablkovom kráľovstve“, opustenom od ľudského snaženia, opustenom od ľudského výkonu, som dostala bohatú odmenu od Pána Ježiša. Ukázal mi v nesmiernej bohatosti to, za čo som sa modlila. Videla som neskutočne bohatú úrodu. Uvidela som ju aj preto, aby som videla, ako vyzerá požehnanie. Požehnanie od Pána Ježiša. Možno úrodná pred-záhrada tej nebeskej...

Pán Ježiš však vypočúva naše modlitby aj za ostatné..... „úrody.“ Za naše tejšie trápenia a bolesti. Jablká potrebujú na to, aby bolo vidno na nich Božie požehnanie v podobne ovocia jeden rok. Iné „ovocia“ potrebujú viac času. Ale ak sa modlíme nezištne, ak nehľadáme vlastný záujem, zaiste sa dočkáme aj my (či už „tu“ alebo „tam“) času „ohromne obsypaných jabloní“ v rôznych oblastiach svojho či nášho života, či v životoch iných.

Cesta do jablkového kráľovstva je podobnou cestou, ktorou sa dostaneme do kráľovstva Božieho.

Adriana Ondráčková-Törökóvá

■ DAJ MI SVOJE SRDCE ■

Syn môj, daj mi svoje srdce, nech si tvoje oči obľúbia moje cesty! Príslovia 23,26

To je to, čo si náš Pán od nás praje. On chce, aby sme Mu celkom darovali svoje srdce, aby Mu patrilo bez obmedzenia, aby ho mohol On naplniť. To ale znamená, aby sme svoj celý život Jemu dali k dispozícii a Mu dovolili, aby ho použil podľa Svojej vôle. Potom nás ale On naplní Svojou slávou a podľa našej odovzdanosti na nás spočívne Jeho požehnanie.

Tak kedysi Boh skutočne od Abraháma požadoval celé jeho srdce,

keď od neho žiadal obetovať Izáka, ale potom mu odpovedal nádherným požehnaním – čo malo dopad na celý svet a na čas ešte stáročia po ňom.

Keď študujeme príbehy svedkov viery v Pána Ježiša na celom svete, tak nájdeme veľa príkladov takého úplného odovzdania sa. Často sú spojené s rôznym utrpením, ale aj s bohatým vnútorným požehnaním a radosťou v Pánovi. Náš Pán nám neostane nič dlžný a nás rád požehná za všetko,

čo kvôli Nemu prevezmeme – a to už tu na tejto zemi a potom dokonale vo Svojej sláve.

Ako to vyzerá s našou odovzdanosťou? Kiež by to s nami bolo tak, ako to

čítame v 2. Korintským 5,15: *Kristus ... za všetkých umrel, aby tí, čo žijú, nežili viac seba, ale Tomu, kto za nich umrel a vstal z mŕtvych.*

z nemeckého kalendára Pán je blízko (Der Herr ist nahe) preložil ml

SÝTOŠŤ

Milovaní, pätnásť rokov som žila sama so svojimi troma deťmi. Nakoľko ten pätnásť rok bol nedávno v roku 2006, mám to všetko ešte v jasnej pamäti a myslím si, že aj na vždy budem mať, pretože sa vtedy u nás diali také Božie zázraky, na ktoré sa zabudnúť nedá.

V roku 2006 som sa opäť vydala, môj prvý manžel, ktorý nás v roku 1991 opustil, vtedy už zopár rokov nežil. Tých pätnásť rokov som nemala vysoký plat, dokonca boli obdobia, kedy bol môj plat vo výške minimálnej mzdy alebo dokonca na úrovni sociálnych dávok napriek tomu, že moja práca bola veľmi zodpovedná a náročná aj na čas a silu.

Vtedy sme sa z minúty na minútu menili z „okrem chleba a vody nič nemajúcich“ na „niečo majúcich“. A už sa zdalo, že minieme doslova posledné sústo, keď presne načas sme boli vždy nanovo obdarovaní. Ak sa ma spýtate, ako sme žili, poviem, že dobre.

A aj z takýchto malých príjmov som vždy desatinu rozdala, aj z iných darov či finančných či ovocno-zeleninových a iných.

Niekedy prišlo pokušenie, že čo bude, keď ochoriem alebo stratím prácu

či pokušenie ohľadom nášho zabezpečenia, ktoré mi niekedy zobralo radosť. No boli to skôr chvíle, do ktorých hneď a zaraz vstúpil Pán Ježiš so Svojím Slovom či doslova fyzickou prítomnosťou. Do Neho som sa schúlila.

Či sme niekedy počas toho obdobia hladovali? Nie, nikdy. Či sme niekedy nezaplatili nájomné či nejaký iný účet? Nie, nikdy. Či sme si niekedy požičali peniaze? Nie, nikdy.

Raz v takej ťažšej životnej chvíli bolo na daný deň Slovo v Heslách JB: „Ale budete slúžiť Hospodinovi, Svojmu Bohu a požehná tvojmu chlebu a tvojej vode a odstránim nemoc z tvojho streda.“ (Exodus 23,25).

Toto Slovo ku mne prehovorilo a aby som mu skutočne verila a nezabudla naň a zase sa netrápila, Pán Ježiš ho potvrdil aj prakticky: v ten deň mi popoludní priniesol jeden brat vodu, vraj bol pri nejakom prameni a tak z tej výbornej vody doniesol aj nám. O niečo neskôr som sa stretla v meste s jeho manželkou a tá bez toho, žeby tiež vedela o Slove, ktoré som v ten deň dostala, sa pri mne zastavila a dávala mi chlieb... lebo obaja s manželom kúpili chlieb nezávisle od seba naraz a tak majú jeden nazvyš. A od tej chví-

le som vedela, že v tom čase síce bohati nebudeme, ale základné potraviny budeme mať vždy a že Pán Ježiš sa o nás vo všetkom postará, čo aj tak bolo.

Pred pár dňami som upratovala našu domácu lekárničku a s vďačnosťou som si uvedomila, aké ťažké lieky mi v tej dobe „vody a chleba“ lekári predpisovali. Len z Jeho milosti som ich dokonca ani nedoužívala a teraz (po už hodnom čase) som ich všetky vyhodila. Neberiem žiadne lieky. Takže sa naplnil na mojom živote celý verš a Pán Ježiš odstránil aj nemoc z môjho streda.

Po mojom vydaní prišiel manžel o prácu. Prvýkrát v živote sme práve vtedy dostali preplatok za byt vo výške našich niekoľkých plátov. Keď o pár mesiacov dostal manžel prácu s malou mzdou, vtedy som dostala od Pána Ježiša Slovo o vtákoch. Bol to dar na Štedrý deň roku 2007, keď som šla na prechádzku do zimnej prírody. Tam som videla (nikdy predtým som si to takto nevšimla) bohaté raňajky vtákov. Keď som sa vrátila domov, otvorila som si Božie Slovo:

Matúš 6,26 *„Pozrite na nebeské vtáctvo, že nesejú ani nežnú ani nezhrmažďujú do stodôl, a váš nebeský Otec ich živí! A či ich vy o veľa neprevyšujete?“*

Naplnil ma pokoj, veď dobre viem, že ak Pán Ježiš dá Slovo do nejakej situácie, zaiste ho aj naplní. O to skôr som uverila, o čo viac dobrých skúseností s vernosťou Pána Ježiša som už mala.

V poslednom čase napriek tomu, že naše príjmy zďaleka nie sú vysoké

a stále živíme tri deti, (jeden už rok pracuje, ale býva v spoločnej domácnosti a „šetří“ si, ostatní ešte študujú na vysokých školách) vnímam ešte jeden veľký dar, ktorý som od Pána Ježiša dostala. Je to dar sýtosti.

Viete, ako milujem Pána Ježiša, jedného dňa som zistila, že som sýta... Sýta jedla, sýta odevov, sýta akýchkoľvek iných vecí. Mám ohromnú spokojnosť – mať dosť na tom, čo mám, ba dokonca si uvedomujem, že mám všetkého až priveľa. Niežeby sme mali toľko peňazí, žeby som si mohla hocikedy hocičo kúpiť, to nie. Ale ja som sýta radostnou Božou spokojnosťou. Som nadšená tým, ako úžasne sa o nás Pán Ježiš vždy postaral a stále stará. Myslím si, že táto sýtosť nie je samozrejماً ani pri bohatých ľuďoch a nezávisí niekedy od toho, koľko toho mám. Tá sýtosť je následkom vzťahu s Pánom Ježišom, že čím viac túžim sa Jemu podobať, tým menej mám v mysli starosti tohto sveta. Nie som zástancom nejakej sľuby chudoby či vybičovaneho obetovania sa v prospech iných, ani zaplátaných nohavíc či zodratých topánok a nie som ani zástancom viery, že nejaký ten Mercedes musí byť aj môj. Je to o tom, že skutočne sa môj milovaný Pán Ježiš dokonale a nádherne o nás stará a ja spočívam v tejto Jeho starostlivosti Jemu odovzdaná a sýta.

No a práve na včera som si v tejto sýtosti a spokojnosti otvorila ráno Heslá JB a na ten deň bolo Slovo:

„A keď budeš jest a nasýtiš sa, budeš dobrorečiť Hospodinovi, Svoj-

mu Bohu na tej krásnej zemi dobrej, ktorú ti dal“ (5. Mojžišova 8,10) a z 1. listu Tim. 4 „pokrmu stvoril Boh na požívanie s ďakovaním pre veriacich a tých, ktorí poznajú pravdu.“

Pri tomto všetkom, čo vám teraz píšem, mi nedá nemyslieť a aj nespo- menúť napríklad veľmi chudobných ľudí z Indie či iných krajín, kde je veľký hlad a bieda. Čiastočne ju poznám z rómskej osady a čo sa týka Indie z rozprávania mojej sestry a iných ľudí, ktorí tam nejaký čas boli. Čo sa týka našich milovaných Rómov, oni nehladujú. A ak by aj, vyjdú za ohra- dy svojej osady a sú v civilizovanom svete a keď už nič iné, tak začnú krad- núť (čo samozrejme je hriech) alebo dokonca pracovať (čo by bolo úžasné). No tí chudobní, ktorí sú v chudobných krajinách, kde celé dediny hladujú, nemôžu takto urobiť. Nakoľko sku- točne verím Božiemu Slovu, je aj pre nich všetkých jediná nádej: Pán Ježiš Kristus, ktorý sa vie postarať o každé- ho jedného človeka, ktorý vie nakrmiť každého, kto Ho bude nasledovať. Je o tom mnoho zaslúbení v Božom Slo- ve. Božie Slovo je pravda. A pre mňa

je to záväzok každému vhod či jemu nevhod ponúknuť túto sýtosť, ktorá je prichystaná pre každého na zemi prostredníctvom evanjelia. Každé- mu Pán Ježiš ponúka Seba a keď Ho prijmem celým srdcom, aj plnosť dobrého zaopatrenia. A keď teda ne- môžem (či ja viem?) ísť evanjelium zvestovať tak ďaleko, môžem sa tu za jeho zvestovanie vo viere modliť a vo všetkom očakávať na Pána Ježiša.

Som presvedčená, že v tejto kraji- ne je to zatiaľ i pre neveriacich tak, že každý, kto pracuje, nemusí hladovať. V napríklad slovenskom svete majú ľudia všetko možné, nároky sú čoraz vyššie a spokojnosť mať dosť na tom, čo mám/e je takmer nemožná a nedo- stihnuteľná.

Nech nám Pán Ježiš dá milosť vďač- nosti za Jeho opateru v každom čase a nech je môj Najdrahší Pán Ježiš je sýty mojím dobrorečením! A nech nás chráni pred sebalútosťou a reptaním v akejkolvek oblasti.

Nech je sýty dobrorečením celého slovenského národa!

S Láskou Pána Ježiša

Adriana Ondráčková-Töröková

KTO SÚ BOŽÍ BOJOVNÍCI?

Podľa toho sme poznali lásku, že položil za nás On dušu; aj my máme duše klásť za bratov. (1 Ján 3,16)

Kdož jsou boží bojovníci? Určite poznáte tento starý chorál, ktorý bol jeden čas aj v evanjelickom spevníku. Treba si však povedať, že hoci pesnič-

ka odtiaľ zmizla a cirkev akosi stratila štavu, božími bojovníkmi sme nepre- stali byť.

Aj keď pravda – bojovníkmi du- chovnými. Bojovníkmi lásky. Jedno však máme spoločné s bežnou ar- mádou – potrebu sebazaprenia, teda

zdržanlivosti. Garantujem vám, že žiaden vojak z prvej línie nemá vzťah ku tomu, aby ležal v zablatenom zákoppe a čakal, z ktorej strany nepriateľ príde. Určite sa vidí doma pri rodine a túži sa vrátiť. Lenže bez jeho sebaobete by rodina možno zahynula.

Aj my sa túžime vrátiť do svojho nebeského domova a žiť večne so svojimi blízkymi. Je síce pravdou, že nepriateľ nemôže zničiť nebo, dokáže však ublížiť ľuďom. Zviesť ich na zlú stranu. A tí nám musia ležať na srdci.

Za nich máme „*klásť duše*“. Ako? V sebazaprení. Nepýtať sa: „Ku čomu mám vzťah?“

Nehľadať odpoveď na otázku: „Ktorého človeka milujem?“, lebo Boh povedal: „*Blížneho svojho milovať budeš.*“ Ani rodič, ktorý sa skláňa nad chorým dieťaťom nemyslí na svoje záľuby a ambície.

Pravý modlitebník sa necháva viesť ku láske, ktorá „zapiera seba a nesie kríž.“ (Lukáš 9:23).

A aké zbrane používa nepriateľ? Ohováranie, ponížovanie, znechutenie... On útočí myšlienkami, ktoré vnáša do hlavy. Útočí pocitmi. Chce nás oddeliť od seba navzájom, oddeliť od Boha a oddeliť od cieľa, ktorý dáva Boh.

Ale našim spojencom je Duch Svätý. Ponúka prilbicu **nádeje spasenia**, ktorá nás ochráni pred zlými myšlienkami. Pravda – keď ju používame. Keď sa upevňujeme v nádeji. Keď často a radostne myslíme na nebo, ktoré Pán Ježiš pripravil.

Potom nebudeme mať problém modliť sa za veci, ku ktorým sme predtým nemali vzťah, za ľudí ku ktorým sme nemali vzťah a s ľuďmi, ku ktorým sme nemali vzťah.

Nespíme teda ako ostatní, ale bdejme a budme triezvi. Lebo tí, čo spia, v noci spia, a opilci sa v noci opíjajú. Ale my (ako synovia) dňa budme triezvi, oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spasenie (1 Tesalonickým 5,6-8).

Peter Dubec

V JEHO NÁRUČÍ

„pretože odpustím im ich nepravosť a na ich hriech si viac nespomeniem.“

Jeremiáš z 31, z 34

Už dlhší čas sa modlím za jeden konkrétny problém v našej rodine. Pravdaže problémov a bojov je viac ako jeden, ale tento je jeden z najväčších. Vieme, že diabol obchádza ako lev revúci a hľadá, koho by zožral. To robí neustále. Ten problém bol a je aj mojím problémom. Nie je to každodenný problém, avšak je nevyspytateľný svojím výskytom, kedy a ako sa to stane. Pán Ježiš nás z Neho celkom isto zachráni, to viem, veď mi dal Svoje Slovo. Čo ma v tomto probléme trápilo z mojej strany, bolo a je hlavne to, že v ňom nereagujem tak, ako by si Pán Ježiš prial. Naučila som sa, že keď sa ten problém vyskytne, utekám ihneď

k Pánovi Ježišovi, čo je dobre. Avšak skôr som pred Pánom Ježišom (prepáčte mi ten výraz) „skuvíňala“, ako by som sa k Nemu privinula a v pevnej dôvere pokojne očakávala len na Neho. Plakala som a nariekala, bolesť bola niekedy taká veľká, že aj keď som kľáčala pred Pánom Ježišom na modlitbách aj v noci, často mi vtedy nehovoril nič, teda skôr ja som nebola schopná počúvať. Bola som hluchá až dovtedy, dokiaľ sa moje prisilné emócie nevzdali v slabosti tela.

Modlila som sa, že pokiaľ ten problém Pán Ježiš celkom nevyrieši, aby mi dal aspoň milosť obstáť v ňom verne a poriadne ako Jeho služobníčka a nie ako pohan. 20.8.2008 sa problém objavil zas. Opäť nečakane a náhle vybuchol ako sopka, z ktorej sa okamžite valila žeravá láva smrti.

No moje vnútro zostalo akoby nedotknuté zlým. Naopak. Zaplavil ma úžasný pokoj a otepleli mi ruky, chrbát, hrud' a nohy. Akoby ma niekto objal a to s takou láskou, ktorá sa nedá opísať. Verím, že sa to aj tak stalo. Pán Ježiš ma objal vo Svojej Láске. Teplo neodišlo ani za hodinu. Bola som celá v niečom teplom, mäkkom a radostnom. Nebola som schopná vzrušiť sa nad zlou udalosťou ako obvykle, bola som len akoby divák celej udalosti. Ako keby som pozerala nejaký cudzí príbeh v kine či v telke – no s tým rozdielom, že ja som bola zároveň v nejakom inom príbehu, ktorý bol oveľa dramatickejší a samozrejme lepší ako ten, ktorý práve vysielajú v tej „televízii“. Počula som: „*Utrpenie nie je ťažké. Ťažký je len hriech. Zostaň so mnou.*“

Zrazu sa mi objavili v mysli ľudia, ktorí trpia. Ľudia chorí, inak trpiaci alebo tí, ktorí boli prenasledovaní kvôli Pánovi Ježišovi a mnohí z nich aj umučení. V tej chvíli som si uvedomila, že ak zomierali s Pánom Ježišom, bola to možno tá najradostnejšia udalosť ich života, o ktorej však už nikomu z nás povedať nemohli.

Na druhý deň ráno som si zapla v práci chvály a ako prvá pieseň „náhodného“ výberu počítača zaznela pieseň, v ktorej sa spievalo:

„lepšie miesto nepoznám než v Tvojom náručí, v láskavom náručí, zostaň so mnou, priviň si ma v Tvojom náručí....“

S Láskou Pána Ježiša

Adriana Ondráčková-Töröková

PRENASLEDOVANIE KREŠŤANOV VO SVETE RASTIE

Predpokladá sa, že minulý rok umrelo kvôli svojej viere asi 175.000 kresťanov. Zo štyroch ľudí, zabitých pre vieru sú traja kresťania. Celkovo je prenasledovaných asi štvrt' miliardy našich súrodencov v Kristu, z toho 80% v krajinách s vysokým stupňom

prenasledovania. (Zdroj CSI – Zpravodaj 5-08)

Na prvom mieste je Severná Kórea, kde je až 200.000 kresťanov zavretých v koncentračných táborech. Je ťažké predstaviť si ich utrpenie, keď ľudia na slobode ledva prežívajú.

Potom sú krajiny pod právom Šaríja. Saudská Arábia kladie kresťanstvo úplne mimo zákon. V Iráne bolo popravených 28 ľudí za konverziu. Koľko ich bez súdu zabili príbuzní, či susedia sa nevie...

V Číne prenasledovanie nie je až také ostré, ale týka sa 40 miliónov ľudí. Pred olympiádou sa ešte zostrilo, (asi aby sa utláčané osobnosti nemohli stretnúť so západnými novinármi)... (Zdroj CSI – Zpravodaj 5-08)

To sú fakty, ktoré nás nemôžu nechať na pokoji. Modlime sa za nich, hovorme o nich, píšme a snažme sa ich podporiť. A hlavne nezabudnime na **Matúš 5:43nn** a modlite sa za požehnanie väzňov. Keď zažijú tú úžasnú Božiu prítomnosť v sebe a dotyk vše-prijímajúcej lásky, budú obohatení a mnohí sa budú z toho radovať ako kedysi Pavel.

Hlas mučeníkov

Mnohí určite poznáte tento časopis. Rumunský farár Richard Wurmbrand bol pôvodcom judaista, čo zodpovedalo jeho etniku – bol Židom. Ale stretol sa s istým kňazom, u ktorého zacítil lásku a neskôr sa stal evanjelickým farárom. Bol perzekvovaný od fašistov za židovstvo a od komunistov za vieru.

Po 14-tich rokoch vo väzení ho vykúpili Nóri a potom založil organizáciu na pomoc prenasledovanej cirkvi.

Hla mučeníkov nie je len časopis, ale aj misijná skupina – ľudia, ktorí navštevujú postihnuté oblasti a pomáhajú trpiacim kresťanom.

Stáva sa totiž, že kvôli viere ľudia strácajú obživu – vyhodia ich zo zamestnania, zničia majetok. Vzdelávaním a mikro-pôžičkami prinášajú pracovníci Hlasu mučeníkov novú nádej a silu žiť kresťanom, ktorí sú aktívni pri zvestovaní Evanjelia. Rovnako šíria Slovo Božie rôznymi spôsobmi. Napríklad balónmi do Severnej Kórei.

Táto organizácia si zaslúži našu podporu. A podporu potrebujú hlavne ľudia, o ktorých Hlas mučeníkov píše. Na internete ich môžete nájsť na stránkach: <http://mucednici.prayer.cz/>

Compass direct

je „len“ spravodajská organizácia, ale aj oni musia ťažko získavať informácie z ohrozených oblastí. Na našej stránke www.modlitby.sk je prehľad správ o prenasledovaných kresťanoch od tejto organizácie.

Peter Dubec

MILÍ MODLITEBNÍ STRÁŽCOVIA

V Indii sa v týchto dňoch vystupňovali proti-kresťanské akcie ako nikdy predtým. Telo Kristovo tam trpí drastickým prenasledovaním. Hinduistickí aktivisti už zabili asi 100 pastоров a veriacich. Prenasledovanie začalo 23. augusta, keď bolo zabito päť hinduistických kňazov teroristickou skupinou Vamsadhara.

Hinduistickí fanatici z týchto činov obvinili kresťanov a začalo masové vraždenie veriacich a pastorov a borenie cirkevných budov v celom štáte Orissa.

Masaker začal v okrese Phulvani a rozšíril sa po celom štáte Orissa. Teroristická skupina sa niekoľkokrát prihlásila k zodpovednosti za zabitie spomínaných piatich kňazov. V pondelok 15. septembra 2008 uviedla, že plánuje zabiť ďalších hinduistických radikálov.

Ale hinduistickí fanatici z týchto činov vedome stále obviňujú kresťanov a tvrdo prenasledujú Telo Kristovo. Dopočuli sme sa, že v najbližších hodinách hodlajú zabiť v Orisse ďalších pastorov. Mnoho kresťanov sa ukrýva v utečeneckých táboroch v džungli. Hinduistickí fanatici tiež nútia kresťanov pod hrozbou zabitia konvertovať k hinduizmu.

Naliehavo žiadame Telo Kristovo po celom svete, aby povstalo na obranu prenasledovaných kresťanov v indickom štáte Orissa mocnými prímluvami, ktoré by zborili pevnosti diabla a Cirkev mohla povstať uprostred prenasledovania v jednote a odhodlaní.

Pokoj v Boží láske,

Tom Hess

MODLITBA MENÍ SVET

Chcem sa podeliť o pár myšlienok, ktoré ma oslovili:

Svet môžeš meniť, keď sa modlíš. Lebo prispievaš k tomu, aby sa na zemi rozhojňovala láska. Modliť sa - znamená nechať v sebe namiesto vlastnej vôle pôsobiť vôľu Božiu.

Modliť sa - znamená vzdávať sa sebalásky a nechať sa viesť Božou láskou, ktorá nám je rozliata v srdciach.

Tak Boh miluje svet skrze tých, ktorí sa modlia, aj skrze teba.

Pane, náš, priznaj sa ku službe MoS a rozhojni v nás ducha modlitby.

Jozef Grexa

PRÍBEH VIERY

Tento príbeh bol (vraj) napísaný lekárom, ktorý pracoval v Strednej Afrike: V tú noc som pracoval dlho, aby som pomohol jednej matke na pôrodnej sále. Ale napriek všetkému, čo sme mohli urobiť, zomrela, zanechajúc nám chudúčku, predčasne narodené dieťaťko a plačúcu dvojročnú dcérku.

Bolo veľmi ťažké udržať to bábätko nažive, keďže sme nemali inkubátor (nemali sme elektrinu). Nemali sme ani špeciálne príslušenstvo na kŕmenie. I keď sme bývali na rovníku, noci boli často mrazivé, so zradným prievanom. Jedna študentka, ktorá sa učila za pôrodnú asistentku, išla pre škatuľu, ktorá slúžila pre takéto deti, aj pre bavlnenú látku, do ktorej sme chceli bábo zabaliť.

Iné dievča šlo zapáliť oheň a naplniť fľašku na horúcu vodu. Prišlo nám však s veľkým sklamaním oznámiť, že pri plnení sa fľaška roztopila (v tropickom podnebí sa guma topí ľahšie). „A to bola naša posledná fľaška na horúcu vodu!“ skonštatovala. Na západe sa plače nad rozliatym mliekom, v Strednej Afrike nad roztopenou fľaškou na vodu. Fľašky, žiaľ, na stromoch nerastú a nikde v pralese nie je obchod, kde by sa dali kúpiť. „V poriadku,“ odpovedal som, „vezmite bábätko a položte ho čo najbližšie a najbezpečnejšie k ohňu a spite medzi bábätkom a dverami, aby ste ho uchránili pred prievanom. Vašou úlohou je udržať ho v teple.“

Nasledujúce poludnie som sa šiel, ako zvyčajne, modliť so sirotami. Dal som najmladším niekoľko návrhov na modlitbu, a povedal som im aj o tom maličkom chudučkóm bábätku. Vysvetlil som im náš problém – to, ako sa ho snažíme udržať v teple. Spomenul som im fľašku na horúcu vodu a aj to, že bábo môže ľahko podľahnúť nočným mrazom. Tiež som im povedal o jeho dvojročnej sestričke, ktorá plače, pretože jej umrela mamička. Počas modlitieb sa desaťročné dievča, Rút, pomodlilo stručne tak, ako sa zvyknú modlievať naše africké deti: „Prosím, Pane“ modlilo sa, „pošli nám fľašku, lebo to nebude dobrý zajtrajšok, Pane, keď bábätko zomrie, tak prosím, pošli nám ju dnes poobede.“ Keď som začal vnútorne lapať po dychu, ešte pridalo: „A keď sa o to postaráš, mohol by si prosím poslať bábiku pre jeho malú sestričku? Aby vedelo, že ju naozaj ľúbiš.“ Aj teraz, ako aj často pri detských modlitbách, som bol úplne dojatý. Mohol som dodať iba úprimné „Amen“. Nemohol som uveriť, že niečo také by mohol Boh skutočne urobiť. Jasné, že som vedel, že Boh dokáže urobiť čokoľvek, veď to Biblia hovorí. Ale existujú aj určité hranice, nie? Jedinou cestou, ako by Boh mohol odpovedať na túto konkrétnu modlitbu, bolo, poslať mi balík z môjho domova. Práve vtedy som bol v Afrike už štyri roky a nikdy, ani raz, som nedostal balík z domova, teda z mojej domácej krajiny. Ináč, keby mi aj niekto balík poslal, kto by tam už len vložil fľašku na horúcu vodu? Veď som býval na rovníku!

Popoludní, keď som vyučoval v škole pre sestričky, mi bol doručený odkaz, že pred dverami môjho domu stojí auto. V čase, keď som prišiel domov, bolo auto už preč, ale na verande ležal obrovský, asi desaťkilový balík. Cítil som, ako mi slzy stekajú po tvári. Nedokázal som otvoriť balík sám, tak som poslal pre siroty. Spoločne sme na špagáte opatrne rozuzľovali uzlík po uzlíku. Stiahli sme papier a dávali sme pozor, aby sme ho príliš neroztrhali. Vzrušenie pomaly dosahovalo vrchol. Niekoľko - tridsať alebo štyridsať - párov očí bolo upretých na túto obrovskú kartónovú škatuľu. Navrchu boli farebné pletené svetričky. Očí im zažiarili, keď som im ich vytiahol. Potom tam boli obväzy pre pacientov chorých na lepru. Deti už začali pôsobiť trochu zrudene. Potom prišla na rad škatuľa plná rozličných sušených hrozienok, z ktorých sa dala na víkend urobiť várka sladkých šišiek. Keď som tam znova vložil ruku,

zacítil som... Je to vôbec možné...? Zalapal som po dychu a vytiahol to von – áno: úplne nová gumová fľaška na horúcu vodu. Plakal som. Neprosil som Boha, aby ju poslal; vlastne som vôbec neveril, že by to mohol urobiť. Rút stála v prednom rade v tom húfe detí. Pribehla dopredu a vykričla: „Ak nám Boh poslal fľašku, musel nám poslať aj bábiku!“ Prehrabujúc sa na dne škatule vytiahla malú, krásne oblečenú bábiku. Očká jej žiarili! Nikdy nepochybovala! Pozrela sa na mňa a opýtala sa: „Môžem ísť s tebou a dať túto bábiku tomu dievčatku? Aby vedelo, že Ježiš ju skutočne ľúbi!“ Tento balík bol na ceste celých päť mesiacov. Naplnila ho moja bývalá nedeľná škola, ktorej vedúci počul a poslúchol Božie volanie, aby poslal aj fľašku na horúcu vodu, dokonca až na rovník. A jedno z dievčat vložilo bábiku pre africké dieťa – o päť mesiacov skôr ako bola vyslovená modlitba desaťročnej veriacej, aby ju priniesli „toto popoludnie“!

„Skôr, ako budú volať, ja sa im ozvem, ešte budú hovoriť, už ich vypočujem“
(Izaiáš 65,24).

anonym z internetu

TESNOU BRÁNOU

Lukáš 13,24

„Usilujte sa vchádzať tesnou bránou; lebo hovorím vám, mnohí sa budú snažiť vojsť, ale nebudú môcť.“

Rozumieme, čo Pán Ježiš tým dnešným veršom chce povedať Svojim poslucháčom, aj nám?

Vchádzať tesnou bránou znamená – nájsť cestu k Bohu. Ak je teda napísané: „**Usilujte sa!**“, potom to nie je popis nejakej činnosti. Toto slovo skôr vyjadruje rozhodnú snahu. Pán chcel Svojim poslucháčom povedať: „Bojujte o to, aby ste vošli tesnou bránou, kým na to ešte je príležitosť!“

Tento úzky vchod spočíva v pokání nad vlastnými hriechmi a minulým životom bez Boha – a vo viere v Spasiteľa. Mnohí sa žiaľ pokúšajú „vchádzať“ inou cestou (to znamená prísť k Bohu do Jeho priazne) – napr. rešpektovaním vonkajšieho náboženstva, plne-

ním ceremónií alebo konaním dobrých skutkov. Jediný Bohom daný vchod im je pritesný. Činiť pokánie, priznať vlastnú hriechnosť, ba vyhlásiť vlastný bankrot: to mnohí nechcú. Následkom toho je, že nevojdú, ale ostanú vonku.

Skutočne je nutné chcenie zo strany človeka, aby bol zachránený. Ako to bolo u mladšieho syna v Ježišovom podobenstve u Lukáša v 15. kapitole? Keď si premyslel svoj biedny život, do ktorého sa dostal vlastnou vinou, rozhodol sa: „**Vstanem, pôjdem k otcovi a poviem mu: Otče, zhrešil som proti nebu i proti tebe**“ (v. 18). Potom to rozhodnutie aj uskutočnil a trafil domov do otvoreného náručia svojho otca.

z nemčiny preložil ml

„Neprichádzame ku Pánovi ako otroci ku bezcitnému tyranovi, aby sme žobrali o nejakú dobročinnosť, ale ako deti, ktoré sa blížia ku svojmu milujúcemu otcovi v očakávaní, že dostanú bohato z jeho štedrej ruky.“

Charles H. Spurgeon

DNES NEZATVRDZUJ SVOJE SRDCE

„Dnes, keď počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdce...“ (Žid.3,15).

Pred diaľničnými križovatkami je tabuľa s výzvou: „Zaradte sa vpravo alebo vľavo!“ Vodorovné znamenia – šípky, zdôrazňujú smer jazdy. Kto sa správne nezaradí, toho prúd vozidiel stiahne iným smerom.

„Prosím, zaradte sa!“ – Hovorí Božie slovo každému človeku, ktorý ešte neprijal Ježiša Krista ako svojho Vykupiteľa. Každý sa blíži k veľkej križovatke. Ale len jedna cesta vedie ku cieľu – k Bohu do slávy. Všetky ostatné cesty smerujú stále ďalej od Boha. Kto dnes vyzná svoje hriechy Bohu, obráti sa k Nemu a uverí v Pána Ježiša ako svojho osobného Vykupiteľa, zaradil sa ešte včas a nachádza sa na správnej ceste.

Chceš odbočiť? Ak budeš príliš dlho váhať, nastane chvíľa, keď už nebudeš mať možnosť správne sa zaradiť. Stratíš možnosť zmeniť svoj smer. Preto je to také vážne a naliehavé. Každý odklad je nebezpečný: „*Toho, kto príde ku mne, nevyženieň von*“ hovorí Pán Ježiš.

Neodkladaj svoje rozhodnutie. Teraz ide o Tvoj večný život. Tak ešte „dnes“ vyber si tesnú bránu a úzku cestu.

Ondrej Palicz

ZJAVENIE PÁNA JEŽIŠA

Žalm 137:3

„Lebo tam žiadali od nás tí, ktorí nás boli zajali, slová piesne, a tí, ktorí nás trápili, radosť, keď traveli: Zaspievajte nám niektorú pieseň sionskú! No ako by sme mohli spievať pieseň Hospodinovu v zemi cudzinca? Ak by som ťa zabudol, ó, Jeruzaleme, nech zabudne i moja pravica. Nech sa prilepí môj jazyk na moje d'asno, ak by som sa nerozpomínal na teba, ak nebude Jeruzalem vrcholom mojej radosti.“

Rajecký zbor. Do neho patrí aj naša Rspolusestra. Má odžitých 71 rokov a za sebou ťažký život. Snáď o to ťažší od ťažkého, že všetky tie životné

trápenia prešla bez schúlenia sa do Božej náruče. Všetci jej príbuzní zomreli pred viac ako desiatimi rokmi, niektorí tragicky.

Pretože je už kvôli silnej reume a vo veľkých bolestiach na vozíku a sama sa o seba už postarať nevládze, je už rok v Domove vďaky v Rajci, čo je vlastne domov dôchodcov. Medzi jej silné „stránky“ patrí myseľ, ktorá funguje napriek mnohým ostatným zlyháním. Už pri druhej našej návšteve prijala Pána Ježiša, odovzdala mu svoj život, avšak nejaká zjavná zmena v jej živote neprichádzala. Celý život chodila do kostola a nerozumela. Nerozumela a stále ešte stále nerozumie mnohým veciam. Napríklad nerozumela, prečo by mohla raz odísť k Pánovi Ježišovi aj bez predchádzajúcej Večere Pánovej, keď od chvíle prijatia Večere Pánovej opäť zhrešila, nerozumela, ako sa môže vyslobodiť od akéhokoľvek hriechu v každý čas a to vyznaním hriechu a pokáním pred Pánom Ježišom a nerozumie ani, čo to znamená byť s Pánom Ježišom... nerozumie, ako sa má modliť a že sa môže modliť svojimi vlastnými slovami. Keď sa dozvedela, že svoj hriech môže vyznať Pánovi Ježišovi hneď a svojimi vlastnými slovami a že jej bude následne aj hneď odpustené, bola to pre ňu veľmi dobrá správa, ktorá ju zbavila hrozného bremena.

Keď k nej prichádzam/e, často sa jej pýtame asi takto: „Tak, ako sa máte? Máte ešte bolesti? Čo ste prežili s Pánom Ježišom? Prišiel k vám? Zjavil sa vám nejak?“

Možno na prvé otázky dostaneme ešte akú-takú odpoveď, no na tú poslednú sme do včerajška (17.8.2008) odpoveď ešte ani raz nedostali. Mod-

líme sa za ňu spolu s manželom a očakávame na Pána Ježiša, aby sa On tejto našej milovanej Osobne zjavil. Jej bolesti z Božej milosti ustúpili, nie sú už také neznesiteľné. A tak sme s vďakou očakávali, že teraz príde aj lepšie vnímanie tých Božích vecí.

Pri minulej návšteve, po tom, ako sme sa spolu rozprávali, čítali si Božie Slovo, modlili sa, odviezol našu pani môj manžel aj s vozíkom ku stolu, pretože bol práve čas večere.

„Prosím vás, keby ste mi dali ten hrnček bližšie!“ poprosila naša milovaná.

V priestrannej jedálni bolo viac takýchto ľudí, ktorí len s ťažkosťou dvíhali svoje ruky s lyžicami k ústam a ak do nich trafili, tak to bol veľký úspech. Niektorí svoje ruky však ani nezdvihli.

Priznám sa, vo svojom vnútri ma prebodla veľká bolesť. Ako to? Ako to, že ma nenapadlo doniesť tejto žene dobré jedlo a pomôcť jej, aby ho aj zjedla? Prečo som si to, že je len kosť a koža nedala do súvisu s jej prázdny žalúdkom? Veď som sa jej neraz pýtala, čo má rada, či jej niečo mám priniesť, vždy len milo odpovedala, že ona má všetko, čo potrebuje. Prosila som Pána Ježiša o odpustenie.

A tak sme jej nabudúce doniesli nejaké to jedlo. Oči sa jej rozžiarili a s pomocou zjedla tri plné misky jedla. Bola skutočne veľmi vyhladovaná. Prosili sme Pána Ježiša, aby jej toľko jedla naraz neuškodilo. Vedľa nej sediaci babička pokojne čakala, kým sa naša milovaná naje. A potom len ticho poznamenala, že dnes sa jej ten šalát akosi do úst dať nedarí. Aj

ona dostala pomoc a potom povedala: „Pánboh zaplať.“

Nuž niekedy, keď sa modlím/e, aby sa Pán Ježiš niekomu Osobne zjavil,

tak On Osobne zjaví niečo, čo mám urobiť ja to práve preto, aby sa On Osobne mohol zjaviť aj tým ostatným.

Adriana Ondráčková-Töröková

NAŠA KONFERENCIA

Turčianske Teplice, 21.-24.8.2008

Naša 19. konferencia Modlitebného spoločenstva ECAV v Domove mládeže v Turčianskych Tepliciach sa tento rok snažila zamerať na kresťanskú rodinu, zásady, obsah a formy jej kresťanského života. Od počiatku sveta to bolo tak, že muž mal svoju ženu a spolu tvorili rodinu. Do nej potom prichádzali deti, ktoré mali neskôr svoje rodiny a tak to malo pokračovať až do dnešných čias podľa príkazu Božieho: „*Plodte a množte sa a naplňte zem*“ (1M 1,28).

Človek sa ale pokúša Božie poriadky meniť, akoby mal na to právo a už na stránkach Písma sa stretávame hneď na 4. strane, ako Lámech má dve manželky a pokúša sa zrušiť vzácnu Božiu ustanovizeň.

Útoky dnešných dní však už sú tak časté, že kresťan sa vie len ťažko orientovať. V každom príbuzenstve už máme neúplné rodiny, slobodné mamičky, cudzoložné zväzky druhov a družiek, v politike sa miešajú témy homosexuality a legalizácie partnerstiev jej praktikantov. To je už len krok od iných protibožských „poriadkov“ – pokusov vyhlasať za normálne polygamiu (resp. polyandriu), incesty a iné výmysly chlipných ľudí, na ktoré ani nemáme fantáziu. To sú všetko hriechy vzťahy, ktoré nemôžeme v cirkvi ani len tolerovať! (Láska k ľuďom, ktorí prepadli týmto a podobným hriechom však v nás kresťanoch musí horieť aj naďalej, my nesúhlasíme iba s ich spôsobmi.)

V posledných časoch sme svedkami nadmerného rozšírenia rozvodov, neporozumenia v manželstvách a zvláštneho novodobého vysvetľovania si a schvaľovania mimomanželského a predmanželského sexu. Zvlášť nás to bolí, keď s tým majú problémy aj veriaci kresťania v cirkevných zboroch.

Konferencia sa snažila ukázať na biblické princípy rodiny tak, ako ju zriadil a postavil svätý Boh.

Rozdelili sme ju na štyri dni – vo štvrtok sme začínali v menšom kruhu, ktorý je však každý rok väčší a väčší (teraz nás bolo 30) štúdiom biblického textu 1J 2,1-17 o rodine efezského cirkevného zboru, viedla Monika Beňová, moja manželka.

Piatok sme si urobili rokovací – začínal otváracou pobožnosťou (domáci konšultácie senior Milan Kubík, text: Ž 8,3), pokračoval rokovaním – schvaľovaním správ,

záverečného účtu, plánu na ďalší rok aj s rozpočtom. Po dvoch rokoch sme potrebovali prevoliť výbor, keďže sa referent pre zahraničné kontakty Ján Velebír (Bardejov) vzdal svojej funkcie (ďakujeme mu za jeho službu medzi nami, zostáva naďalej aktívny najmä vo svojom senioráte), potrebovali sme obsadiť toto miesto. Do výboru sme na ďalšie dva roky zvolili, resp. prevolili Luboslava Beňu z Rankoviec (KE) za vedúceho, Miroslavu Balkovú z Kráľoviec-Krnišova (HO) za zástupcu vedúceho, Petra Dubca zo Žiaru nad Hronom (ZV) za tajomníka, Mikuláša Liptáka z Kežmarku (TA) za referenta pre zahraničie a Evu Godušovú z Bačkovíka (KE) za hospodára.

Z ostatných dôležitých uznesení je treba spomenúť poverenie výboru hľadať možnosti pre zmeny termínov Herlian a konferencie, pracovať na vhodnej zmene prihlášky za člena MoS (najmä ohľadne 3. článku), pracovať na návrhu zmeny vonkajšieho dizajnu Tesnej brány a na letáku propagujúcom naše spoločenstvo.

Sobotu už bez rokovania s prednáškami a seminármi otvorila ranná pobožnosť (domáci farár z Hája, Igor Mišina, text: Sk 16,25-34), prednáškou „Rodina kresťana“ poslužil Lubomír Ďuračka, ev. farár z Nového mesta nad Váhom, ukázal na biblické, najmä starozmluvné rodiny, najsilnejšie dôrazy jeho prednášky smerovali ku:

a) návratu k Písmu a

b) volaniu k Bohu za rodiny. Druhá prednáška „Manželstvo“ zaznela v podaní Milana Bruncka, dozorca martinského cirkevného zboru; manželstvo je počiatkom rodiny, prednášateľ ukazoval na biblické zdôvodňovanie rodiny (najmä z 1M), potom pokračoval pohľadom na sobáš ako taký (žiadny príkaz Písma nemáme) a na reality dneška. Pred obedom sme ešte urobili zbierku súvisiacu s našou témou – pre Rodinné spoločenstvá a pre Domov mládeže Ľubietová, vyzbieralo sa 25.580,- Sk a 100,- eur, poslali sme pre obidve organizácie po 15.000,- Sk (doplnené z prinesených milodarov).

V popoludňajších seminároch sme sa rozdelili na skupiny – Domáce pobožnosti (viedli manželia Miroslava a Zuzana Trúsikovci z Nového Mesta n/V.);

Pane, sama to nezvládnem! (Elena Bruncková z Oravskej Poruby); Odovzdávanie hodnôt (Michal Hreško, Košice). Pred večerou zaradená modlitebná chvíľa v štyroch miestnostiach bola jedným z najsilnejších momentov celej konferencie (viedli Michal Hreško, Mikuláš Lipták, Peter Dubec a Monika Beňová). Vo večernom programe (zaradili sme ho namiesto sobotných bohoslužieb) poslúžila Daniela Mikušová, farárka v Ivančinej, biblickým Slovom (Jud 1,2.20-25), potom sme ho vyplnili vzájomnými pozdravmi a svedectvami. Stretnutie koordinátorov sa konalo ešte po ňom.

V nedeľu pred bohoslužbami všetci účastníci konferencie prijali sviatosť Večere Pánovej (prislúchoval Ľuboslav Beňo), na bohoslužbách kázal senior Turčianskeho seniorátu Jozef Havrila, poslúžil aj domáci spevokol.

Ďakujem všetkým prednášateľom, vedúcim seminárov, tým, ktorí slúžili Slovom či v iných oblastiach. Ďakujeme najmä miestnym členom MoS a cirkevníkom, ktorí sa o nás starali. Boli to veriaci z miestneho a okolitých cirkevných zborov – Háj, Ivančina a Mošovce.

Nahrávanie prednášok a seminárov zabezpečoval Emil Kroczek z Třanovic (SCEAV, ČR), dostupné budú na našej internetovej stránke www.modlitby.sk.

Štatistika konferencie: Domov mládeže nám ponúkol ubytovanie s podstatne vyššou cenou, než sme mali vlni na konferencii, preto som mal aj obavy, či nás bude dosť. Prihlášky postupne prichádzali (aj keď niektorí odkladali naozaj do poslednej chvíle, aj dva dni pred konferenciou!!!! – toto už prosím nabudúce nerobte!!!), celkovo sa nás prihlásilo 96 účastníkov. Zlou skúsenosťou zostalo, že niektorí sa síce prihlásili, ale neprišli vôbec a nedali vôbec vedieť, že neprídu (2 sestry), najmä pri vyšších cenách je to veľmi citlivé, niektorí prišli inak, než sa prihlásili. Ale Pán nám dal aj toto dobre vyriešiť a všetko bolo napokon dobré. Najvyššiu účasť sme zaznamenali na prednáškach – až 170 účastníkov. Čo je však škoda (a pravidelne na konferenciách) – chýbali nám farári našej cirkvi!

Už teraz sa teším na nasledovné stretnutia – v Herľanoch v marci a v auguste na jubilejnej, 20. konferencii pravdepodobne v Liptovskom Hrádku.

Ľuboslav Beňo, vedúci MoS

TESNOU BRÁNOU 2009

Tesnou bránou 2009 už je pripravené, stojí 90,- Sk t.j. 2,99 €. Objednať si ju môžete spoločne cez koordinátorov (nad 20ks je zľava 10%), alebo aj jednotlivu na

našej adrese ViViT, Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, ale aj telefonicky na čísle 052, 452 5361 v pracovnej dobe. Alebo aj mailom na: vivit@stonline.sk

ODKAZY VEDENIA MOS

- 1 MoST slúži predovšetkým členom nášho spoločenstva, samozrejme s určitým dosahom aj mimo členskej základne. Jeho obsah si tvoríme my sami. Najlepšie nás povzbudia svedectvá zo života s Pánom nás, členov, ako aj zo života jednotlivých modlitebných skupín. Prosíme aj o Vaše príspevky! (Najlepšie mailom - počítačom písané, do rozsahu 500 slov = 1 strana, prípadne aj patričné foto. Na adresu redakcie.)
- 2 Členské príspevky (200,- Sk na osobu) za rok 2008 posielajte na naše číslo účtu: SLSP a.s. pobočka MODRA, 0182667032/0900. Názov účtu je: Modlitebné spoločenstvo ECAV na Slovensku, adresa: Palisády 46, 811 06 Bratislava. Len prosím napíšte do poznámky, od koho platby sú (príp. pošlite informáciu mailom na ecav@rankovce.sk). Pre Nový rok 2009 sme na konferencii stanovili členské 7,- EURO.
- 3 Prihlášky a zmeny adries ohlásite Mikulášovi Liptákovi do Kežmarku.
- 4 Pre tých, ktorí majú prístup na internet, odporúčame **webstránku** Modlitebného spoločenstva ECAV - www.modlitby.sk. Dajú sa z nej stiahnuť prednášky z posledných dvoch rokov – aj z Biblicko-rekreačných týždňov v Herľanoch, aj z konferencií MoS.
- 5 Pre tých, ktorí majú prístup na internet, odporúčame **webstránku** Modlitebného spoločenstva ECAV - www.modlitby.sk. Dajú sa z nej stiahnuť prednášky z Herľian 2007 aj 2008, ako aj prednáška br. f. Kaczmarczyka z konferencie z Giraltoviec.
- 6 Pamätajme na modlitby za:
 - prebudenie v našej cirkvi a v spoločnosti
 - prípravu misijno-propagačného letáčka o Modlitebnom spoločenstve ECAV
 - predaj Tesnou bránou 2009 a služby tejto našej ročenky medzi veriacimi

„Modlitba je nebeský prístav, kam sa uchýlime v búrkach života.“

Charles H. Spurgeon

Vydáva: Modlitebné spoločenstvo ECAV v SR; **Vedúci MoS:** Luboslav Beňo, CZ ECAV Rankovce, č. 21, 044 46 Rankovce, ecav@rankovce.sk; **Zostavil:** M.Lipták - tajomník;
Spracovanie: MODRO pre ViViT s.r.o., Hviezdoslavova 18, 060 01 Kežmarok, tel/fax 052/452 5361, e-mail: vivit@sinet.sk